

Trøst og Glæde og Hilsner fra dem der hjemme. Men hun har ikke taget sig en Hviletid i disse fire Aar. Utrætteligt har hun arbejdet og været Budbringer, saa meget som Forholdene har tilladt det.

Men saa kom Revolutionen, og den lukkede op ogsaa for Fængslerne. Saaledes skete det f. Eks. i Kakola Tugthus i Aabo, hvor Mathilda Wrede har en stor og trofast Vennekres. Disse skrev straks en Adresse med ca. 800 Underskrifter til hende af omtrent følgende Ordlyd: „Kom til os, vi længes inderlig efter Dem.“ Og hun havde al Grund til at være stolt af sine Venner der. En af Fangerne har givet en ejendommelig Beskrivelse af Revolutionsdagene i Fængslet. Han fortæller først om den ubeskrivelige Gæring og Forvirring, som opstod, da de russiske Soldater den første Revolutionsdag Lørdag den 17. Marts trængte ind i Fængslet, medbringende Underretning om Revolutionen, idet den befriede alle politiske Fanger og gav de andre Lejlighed til paa egen Risiko at søge sig Friheden. Dette vilde de faktisk have kunnet gøre, idet Fængslet i næsten et helt Døgn var i Fangernes Hænder. Alle Vogtere var gaaet, Dørene stod aabne og Fangerne havde fri Adgang til Forraad, Klæder og Vaaben. Men i Stedet for at benytte sig af dette besluttede Fangerne — 846 i Tal — at blive tilbage, de vilde ikke trænge sig ind i Samfundet, før de vidste, om dette vilde modtage dem. Der blev dannet et Udvalg paa 20 Mand med fuld Myndighed til at opretholde Ordenen, og det gjorde de hele Tiden paa en eksemplarisk Maade. Envidere blev der udsendt en Deputation paa 6 Mand for at sætte sig i Forbindelse med de andre Samfundskreise i Byen og udforske, hvorledes disse vilde stille sig til en Frigivelse af Fan-

gerne. Da denne Deputation ikke fik noget bestemt Svar, kom den tilbage til Fængslet, og alle Fanger uden Undtagelse gik saa hver til sit for roligt, men naturligvis med stor Spænding at vente paa, hvad Samfundet nu vilde foretage sig med dem.

Man kan ikke forundre sig over, at Mathilda Wredes Hjerte bankede af Glæde i disse Dage. Der kom Bud paa Bud efter hende — det var nok en lignende Hilsen, som gjorde hendes Gang saa let og hendes Holdning saa rank, den Dag jeg saa hende gaa op i Sporvognen til Sörnäs.

Jeg ved, at hun havde travlt ogsaa i sit Hjem med husmoderlige Bekymringer. Der blev nemlig straks løsladt en Del Fanger paa Grund af deres gode Opførsel, og dem skulde hun naturligvis hjælpe til Rette baade med Raad og Daad, med Penge og allehaande Udrustning, maaske endogsaa med Livsstilling. Bl. a. var der en ung Mand, som havde siddet 11—12 Aar. Han var bleven sat fast, fordi han havde skudt en russisk Gendarm ned under den urolige Tid, som i Finland kaldes „Ulykkesaarene“. Den Gang var han kun nitten Aar og havde en Hjertenskær. Hun ventede paa ham — ventede trofast Aar efter Aar og sendte Hilsen og fik Hilsen med Fængslernes gode Engel. Nu skulde deres Bryllup staa i Mathilda Wredes Hjem.

Eva Moltesen.

England.

Vi gjorde i „Kv. og Samf.“ Nr. 7 d. A. Rede for det Forslag, som i denne Tid beskæftiger det engelske Parlament, og som drejer sig om en Udvidelse af Valgretten til Soldater og Matroser i Kongens Tjeneste og til Kvinder over 30 Aar, som staar opført paa de kommunale Valglistor eller er gift med Mænd, som staar opført paa disse.

Forslaget traadte d. 6. Juni ind i sin kritiske Fase; idet det kom til en speciel Behandling Paragraf for Paragraf i det engelske Underhus.

Den 19. og 20. Juni kom de Paragraffer, der særlig vedrører Kvinderne, til Afstemning og blev vedtaget med overordentlig stor Majoritet. Vi har kun nogle Tal fra Dagspressen at gaa ud fra. Vi vil gerne vente med at opgive de endelige Tal, til engelske Kvindeblade foreligger.

Forslaget vil udvide Valgretten til 2 Millioner Mænd, hvorefter Totalantallet af mandlige politiske Vælgere vil være 10½ Million. Antallet af de Kvinder, der efter Forslaget faar Valgret, anslaaes til 6 Millioner, heraf 5 Millioner gifte Kvinder. Det samlede Antal mandlige og kvindelige Vælgere vil derefter blive 16½ Million eller næsten dobbelt saa mange, som det største Antal Vælgere, England hidtil har haft. Naar man erindrer, at hele Befolkningen i de forenede Kongeriger England, Skotland og Irland tilsammen er 45½ Million, synes det jo ikke at være overvældende, at mindre end Havdelen af den har politisk Indflydelse.

Den „Krigstjeneste-Valgret“, som har særlig Henblik paa Vælgere, som Krigen har ført bort fra deres Hjem, vil ikke alene gøre det lettere for Soldater og Matroser at stemme, men vil ogsaa tage Hensyn til Sygeplejersker og Røde Kors Søstre og alle de Kvinder, som paa anden Maade vilde tabe deres Valgret ved deres Arbejde i Krigens Tjeneste.

Det har under Debatterne ikke manglet paa latterlige Indlæg, navnlig fra Modstandernes Side, saaledes har Mr. Arnold Ward, til hvis Undskyldning det tjener, at han er Søn af den bekendte Mrs. Humphry Ward, som i mange Aar har været Formand for Foreningen til at modarbejde Kvindevalgretten, udtalt, at selv om Kvinder ogsaa fik Valgret i England, saa vilde der dog „vedblivende ske forfærdelige Ting.“

Forslaget gaar nu til Overhuset, der næppe gør Vanskeligheder. — Den Dag, det bliver Lov, vil frisdannede Mennesker Verden over fejre den engelske Kvinde.